

ADVENT 2015, INICI DE L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

El temps d'Advent d'enguany és positivament acolorit per l'Any Jubilar de la Misericòrdia (comença el dia de la Puríssima). *Jesucrist és el rostre de la Misericòrdia del Pare. El misteri de la fe cristiana sembla trobar la seva síntesi en aquesta paraula. Jesús de Natzaret amb la seva paraula, amb els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu.* (Papa Francesc) I és aquest Jesús el que esperem, el que ens acompanya en el camí de la vida. I en celebrarem el naixement humà al cap de les quatre setmanes del temps de l'Esperança.

El seu Evangeli és font d'alegria, de serenitat i de pau just perquè ens revela la Misericòrdia inacabable de Déu per als humans. Probablement una de les paràboles més belles i més expressives, que ens comunica aquesta misericòrdia, és la que coneixem tradicionalment com la paràbola del fill pròdig, però fóra més adequat que la presentéssim com la paràbola del pare misericordiós.

Hem situat al presbiteri una fidel reproducció del quadre *El retorn del fill pròdig* del gran pintor Rembrandt. Hi podem contemplar la mirada d'aquest pare misericordiós. Aturem-nos-nos-hi una estona! Deixem-nos seduir per la seva atmosfera íntima. Resseguiu la llum, les mirades, els gestos, els rostres (potser ens hi pot ajudar el text que adjuntem i que ens guiarà en aquesta mirada profunda).

Els accents i les activitats del temps d'Advent ens convidaran a entrar de ple en aquest Any de Gràcia que el Papa ha convocat. Estiguem atents, doncs, al que se'ns demana:

- que sigui un temps d'aprofundiment en l'escolta de la Paraula (cada dimecres, de 2/4 de 8 a 2/4 de 9 del vespre, a la rectoria, **Estudi de l'Evangeli** del diumenge);
- que sigui un temps de més pregària personal, familiar i comunitària (resarem **Vespres** cada dissabte a les 8 del vespre; farem una estona de pregària davant el Santíssim el **dissabte 12 de desembre**; a l'Eucaristia dominical, quan encenguem el ciris de la Corona d'Advent, resarem la **pregària de l'Any de la Misericòrdia**);
- que sigui un temps que tingui sentit penitencial (celebrarem el **sagrament de la Penitència** el dimecres 23 de desembre, a les 10 del matí, a Sant Antoni; i a les 8 del vespre, a Sant Joan);
- que sigui un temps de germanor (col·laborarem generosament amb la campanya de recollida d'aliments de **Càritas**; per Nadal farem un col·lecta especial per a contribuir al pagament de les despeses de les **Festes de la Mare de Déu del Lledó**; preparem la **nostra llar** perquè puguem celebrem junts el naixement del Senyor amb sentit cristià, practicant **les obres de misericòrdia** a casa i des de casa).

L'Església, la nostra parròquia, sap que la primera tasca, sobretot en un moment com l'actual, ple de grans esperances i de fortes contradiccions, és introduir a tothom en el misteri de la misericòrdia de Déu, contemplant el rostre de Crist. L'Església, la nostra parròquia, està cridada en primer lloc a ser el testimoni veraç de la misericòrdia, professant-la i vivint-la com el centre de la Revelació de Jesucrist. (papa Francesc)

Ho intentarem des d'ara, en temps d'Advent, i durant tot l'any nou que aviat iniciarem.

Josep Bofarull, rector de la parròquia

nº 137- 29 novembre de 2015

INDICACIONS PER A UNA MIRADA CONTEMPLATIVA DEL QUADRE *EL RETORN DEL FILL PRÒDIG*

Aquest quadre és una de les darreres obres –una de les més famoses i reconegudes– del pintor Rembrandt Harmenez van Rijn (1606-1669). El pintor holandès és admirat per la manera com domina la llum que embolcalla les imatges i les omple de vida. Aquest quadre representa la unió plena de l'artista amb el seu jo més profund i espiritual, cosa que aconsegueix representant aquesta escena evangèlica on coincideixen els valors del perdó, del dolor i de la generositat. És del tot recomanable llegir la paràbola de Lluç (15, 11-31) davant de la imatge. Tot respira calma i serenitat. No hi ha cap moviment exterior en el conjunt de pare i fill, però tot el seu interior està en moviment. La història no té res a veure amb un pare terrenal. La que aquí es representa és la història de l'amor i de la misericòrdia divina, que tenen poder per a transformar la mort en vida.

Es nota un gran contrast entre el color terra de la roba apedaçada del fill i el mantó vermell i daurat del pare, entre la crua pobresa en què havia caigut el fill i la riquesa d'amor del pare. El fill és un home desposseït de tot, amb el cap rapat, com els presoners que no tenen identitat. El seu peu esquerre, fora del calçat, mostra una cicatriu. La sandàlia del peu dret és trencada. El pare està lleugerament inclinat. Ambdós estan amarats d'una llum que sembla que surti d'ells mateixos, com un reflex de pura bondat. El personatge del germà gran es manté a una certa distància: el seu ressentiment interior reflecteix una manera d'actuar que no es compromet amb l'amor. Se situa en un camp fosc. Representa la mateixa lluita interna de l'ésser humà en l'àmbit espiritual. No mostra alegria ni acolliment del germà. Es queda enrere amb les mans agafades i amagades, contràriament a les mans del pare, ben obertes per a l'abraçada. La mà esquerra és forta, és masculina, és una mà que aguanta amb força el fill. La mà dreta és més fina i delicada, més femenina, és una mà que consola. La cara i les mans del pare expressen tot el dramatisme del moment.

Dos personatges més completen l'escena, però són totalment secundaris. Són un home assegut que es colpeja el pit i un recaptador d'impostos.

Aquesta obra es converteix en l'obra culminant de Rembrandt, en la qual aplega completament el més gran sentit transcendent de Déu, la humanitat a les seves mans, i l'expressió màxima de l'amor infinit de Déu Pare.

